

Arrest

**nr. 128 377 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2014 waarbij voormelde beschikking van 22 juli 2014 werd ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DER SCHUEREN die loco advocaat R. JESPERS verschijnt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan verzoekster de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat zij niet aannemelijk maakt niet te kunnen beschikken over de bescherming van haar land van herkomst.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige autoriteiten. Verzoekster betwist bovendien niet dat zij naliet aangifte te hebben gedaan van haar problemen bij de autoriteiten, terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Macedonië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen.

Verzoekster brengt geen valabele argumenten bij die de in het administratief vervatte informatie in een ander daglicht stelt.

Zij verwijst op een selectieve manier naar deze informatie om te komen tot de vaststelling dat er binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk zijn, wat overigens geenszins betwist wordt in de bestreden beslissing, en tracht alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Zij slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

Daar waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar allerhande rapporten waarin gewag gemaakt wordt van discriminatie van Roma in Macedonië, stelt de Raad vast dat zij zich ertoe beperkt op zeer algemene wijze te stellen dat de Roma in Macedonië gediscrimineerd worden, zonder deze informatie verder op haar concrete situatie te betrekken. Zij toont hiermee niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal, die het bestaan van discriminatie op zich niet ontkent, zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is en dat de autoriteiten aldus geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

Tot slot stelt verzoekster dat het Commissariaat-generaal verouderd bronnenmateriaal gebruikt. De bestreden beslissing dateert van 31 maart 2014 terwijl de gebruikte landeninformatie van 12 september 2012 is. Zij verwijst hiertoe naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande

de actuele veiligheidssituatie in Irak en wijst er op dat ook in casu de gebruikte informatie over de situatie in Macedonië ouder is dan zes maanden.

Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat, daargelaten het feit dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben, de door verzoekster geciteerde rechtspraak in casu irrelevant is. Deze rechtspraak handelt immers over de veiligheidssituatie in Irak alwaar het, gelet op het evoluerende karakter van de veiligheidssituatie in gebieden die getroffen zijn door gewapende conflicten, het noodzakelijk is om over documenten te beschikken die up to date zijn. In Macedonië is er echter geenszins sprake van dergelijke evoluerende veiligheidssituatie. Het is immers algemeen geweten dat de situatie er als veilig wordt beschouwd, wat overigens bevestigd wordt in het koninklijk besluit van 24 april 2014 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. In dit KB, dat in werking getreden is op 15 mei 2014, wordt Macedonië (FYROM) immers aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Voorts is het frappant te moeten vaststellen dat verzoekster zelf verwijst naar diezelfde informatie van het Commissariaat-generaal die zij als gedateerd afschildert om haar verweer te ondersteunen. Zij brengt evenwel geen andersluidende informatie bij die aantoon dat de informatie waarop de bestreden beslissing gestoeld is, onjuist is en dat de overheidsinstellingen in Macedonië geen redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Zoals de Raad hierboven reeds heeft aangehaald, volstaat de verwijzing naar allerhande rapporten waarin gewag gemaakt wordt van discriminatie van Roma in Macedonië niet om aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal, die het bestaan van discriminatie op zich niet ontkent, zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is en dat de autoriteiten aldus geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. Ter terechtzitting, alwaar verzoekster uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 juni 2014, wijst de advocaat van verzoekster er op dat de bestreden beslissing stelt dat niet voldoende werd aangetoond dat de autoriteiten onvoldoende bescherming bieden, terwijl uit de rapporten toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat Roma nog steeds op alle mogelijke manieren gediscrimineerd worden in hun land van herkomst, zeker door de Macedonische politie. Verzoekster stelt dat zij als Roma gediscrimineerd wordt en dat de politie er niets aan doet, dat zij niet zal terugkeren, dat Roma mishandeld worden, dat zij veel problemen kende en er een poging tot verkrachting was, die zij jammer genoeg niet kan bewijzen, dat zij bang is dat dit haar (opnieuw) zal overkomen, dat er niet alleen problemen zijn voor haar, maar voor alle Roma meisjes en dat het in Macedonië onveilig is, dat zij heel raar behandeld worden. De advocaat van verzoekster stelt dat zij enkel ingaat op de beschikking en niet

op het feit of het relaas geloofwaardig is of niet en aldus niet ingaat op de vastgestelde tegenstrijdigheden. Betreffende het niet concreet maken en het betrekken van de problemen van de Roma op de eigen persoon van verzoekster, stelt de advocaat van verzoekster dat het feit dat er voor Roma problemen zijn in het land van herkomst van verzoekster en zij Roma is, voldoende concreet is, dat zij bedreigd werd door Ibro en dat haar medewerking werd geëist in drugshandel en prostitutie, dat verzoekster dan ook gevlucht is omdat zij niet naar de politie kan gaan omdat zij als Roma niet de behandeling krijgt die kan verwacht worden van de politie.

In zoverre verzoekster beknopt de problemen herhaalt die zij in haar land van herkomst zou hebben gekend, zij erop wijst dat er in Macedonië voor alle Roma-meisjes problemen zijn en het er onveilig is, en stelt dat zij niet naar de politie kan gaan omdat deze er niets doet en zij als Roma niet de behandeling krijgt die verwacht kan worden van de politie, gaat zij voorbij aan de pertinente grond in de beschikking waar wordt gesteld dat verzoekster *“betwist (...) niet dat zij naliet aangifte te hebben gedaan van haar problemen bij de autoriteiten, terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.”* Nu verzoekster volledig naliet haar problemen bij haar nationale autoriteiten aan te kaarten, berust haar betoog als zouden deze haar geen of onvoldoende bescherming willen of kunnen geven niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist deze aldus alle ernst en elke grondslag.

Waar verzoekster verwijst naar de rapporten toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit volgens haar blijkt dat Roma nog steeds op alle mogelijke manieren gediscrimineerd worden in haar land van herkomst, zeker door de Macedonische politie, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“Daar waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar allerhande rapporten waarin gewag gemaakt wordt van discriminatie van Roma in Macedonië, stelt de Raad vast dat zij zich ertoe beperkt op zeer algemene wijze te stellen dat de Roma in Macedonië gediscrimineerd worden, zonder deze informatie verder op haar concrete situatie te betrekken. Zij toont hiermee niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal, die het bestaan van discriminatie op zich niet ontkent, zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is en dat de autoriteiten aldus geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.”* Verzoekster ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, volstaat een algemene verwijzing naar (informatie omtrent) het feit dat er voor Roma problemen zijn in Macedonië en zij Roma is en er problemen heeft (gekend), niet om aan te tonen dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient immers *in concreto* te worden aangetoond, waar zij echter, gelet op o.a. haar verzuim de bescherming en/of hulp van haar autoriteiten in te roepen, in gebreke blijft.

Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van haar relaas en het op algemene wijze verwijzen naar de problematische situatie voor Roma in Macedonië, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 4 juni 2014 opgenomen grond.

1.4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,
dhr. A. DE LUYCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

N. VERMANDER